

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. november 18.
(vasárnap este)**

Cseri Kálmán

KÉTFÉLE LELKÜLET

Alapige: Lukács 7,36-50

Egy farizeus arra kérte Jézust, hogy egyék vele. Be is ment a farizeus házába, és asztalhoz telepedett. Egy bűnös asszony pedig, aki abban a városban élt, megtudta, hogy asztalhoz telepedett a farizeus házában, kenetet hozott egy alabástromtatóban. Megállt mögötte a lábánál sírva, és könnyeivel kezdte öntözni a lábát, és hajával törölte meg; csókolgatta a lábát, és megkenté kenettel.

Amikor látta ezt a farizeus, aki meghívta őt, ezt mondta magában: „Ha Ő volna ama próféta, tudná, ki ez, és tudná, hogy ez az asszony, aki hozzáér: bűnös.”

Ekkor megszólalt Jézus, és ezt mondta neki: „Simon, van valami mondanivalóm neked.” Ő pedig így szólt: „Mester, mondd!” Erre ezt mondta Jézus: „Egy hitelezőnek volt két adósa: az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel. Mivel nem volt miből megadniuk, mind a kettőnek elengedte. Közülük vajon melyikük szereti őt jobban?” Simon így válaszolt: „Úgy gondolom, hogy az, akinek többet engedett el.” Jézus ezt mondta neki: „Helyesen ítéltél” — és az asszony felé fordulva beszélt tovább Simonhoz: „Látod, ezt az asszonyt? Bejöttem a házába: vizet a lábamra nem adtál, ő pedig könnyeivel öntözte lábamat, és hajával törölte meg. Te nem csókolnál meg, ő pedig mióta bejöttem, nem szűnt meg csókolni a lábamat. Te nem kentél meg olajjal a fejemet, ő pedig kenettel kente meg a lábamat. Ezért mondom neked: neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett. Akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.”

Az asszonynak pedig ezt mondta: „Mgbocsáttattak a te bűneid.”

Az asztalnál ülők erre kezdték kérdezgetni egymást: „Kicsoda ez, aki a bűnöket is megbocsátja?”

Jézus így szólt az asszonyhoz: „A te hited megtartott téged, menj el békeséggel!”

Imádkozzunk!

Kegyelmes mennyei Atyánk! Hálásan köszönjük azt a sok ajándékot, amit eddig kaptunk tőled. Köszönjük ezt a csendes vasárnapot is. Köszönjük, hogy ilyen nagy külső békességben színed elé állhatunk, hogy meghallgassuk mindazt, amit te mondasz nekünk. Köszönjük, hogy pontosan tudod, van-e belső békességünk is, és azt akarod, hogy legyen. Ajándékozz meg minket, kérünk, ezzel is.

Áldunk a te legnagyobb ajándékodért: Jézusért. Köszönjük neked, megváltó Urunk, amit tőled kaptunk, hogy odaáldoztad a te bűn nélküli, tiszta életedet azért, hogy életünk legyen, és bőségben éljünk.

KÉTFÉLE LELKÜLET

Köszönjük a te keresztedet és a keresztről való beszédet. Köszönjük, hogy noha az némelyeknek ma is botránkozás, másoknak bolondság, azoknak, akik hisznek, Istennek ereje. Könyörülj rajtunk, hogy ezek közé tartozhassunk.

Úgy szólíts meg most a te igéddel, hogy az hitet támasszon bennünk, hogy megerősítse, elmélyítse, megújítsa benned való hitünket és bizalmunkat. És miután újra átéljük, mit kaptunk tőled, tedd világossá számunkra azt is, mit adhatunk tovább másoknak, és hadd legyen örömünk ebben.

Kérünk, szólj, mert hallják a te szolgálaid.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor a múlt héten Lukács evangéliumát olvasva ez az igeszakasz került elénk, megdöbbenett az, hogy ilyen nagy különbség lehet két olyan ember közt, akik egyaránt közel kerültek Jézushoz. A történetnek mindkét szereplője ugyanazon a vendégségen vett részt, ugyanúgy Jézus közelében voltak, ugyanazt hallották, amit Ő mondott, és mégis az egyik marad olyan, amilyen volt, a másiknak pedig egy új élet kezdődik el.

Eszembe jutottak ismerős arcok, akikről tudom, hogy ugyanazt az igét hallgatják, s az egyiküket megkeményíti, a másikat megváltoztatta. Mi lehet az oka ennek?

Jézus egy példázatban különösen kiélezte ezt, amikor arról szólt, hogy két ember ment fel a templomba: egy farizeus és egy vámszedő. A farizeus körülnézett és azt mondta: Istenem, köszönöm, hogy nem vagyok ilyen, mint ezek. Meg főleg, mint az a vámszedő ott hátul. És akkor elsorolja a maga érdemeit. Az a vámszedő ott hátul meg csak ennyit mond, a kor szokása szerint a bűnbánat jeleként a mellét verve: Isten, légy irgalmas, nékem, bűnösnek! Azt mondja Jézus, hogy az előbbi úgy ment haza, ahogy odajött, emez pedig megigazulva ment haza az ő házába.

Itt ülünk mindnyájan, egy órán át ugyanazt a levegőt szívjuk, ugyanazt halljuk, és vajon melyikünk hogyan megy haza? Ugyanúgy-e, ahogy idejöttünk, vagy pedig valami változik. Akár az egész életünk iránya is megváltozhat. Vagy ha valami jó elkezdődött, az folytatódhat és megerősödhetünk benne.

Tudom, hogy a nyáron is volt szó ugyanerről az ígéről, de akkor valami mást emeltünk ki belőle. Most erre szeretném a gyülekezet figyelmét irányítani, hogy szembetűnő az, hogy két ember Jézushoz térben ugyanolyan közel kerül, és lélekben mégis egészen másutt vannak. Melyikhez hasonlít a mi életünk? Jó lenne, ha úgy mehetnénk haza akár már ma is, meg máskor is, amikor igét hallunk, hogy a mi Urunk ezzel bocsásson el: a te hited megtartott téged, menj el békeséggel!

Nézzük meg egy kicsit közelebbről ezt a két embert. Ez a történet arról szól, hogy ketten találkoztak Jézussal. Egy derék ember és egy bűnös ember. Egy köztiszteletben álló és egy megvetett. Egy vallásos körökben otthonosan és bennfentesen mozgó és egy kívülálló. Simon farizeus és egy névtelen prostituált.

Simon szerint nagy különbség van köztük, mert ő igaz, az az asszony pedig bűnös. Jézus szerint is nagy különbség van köztük, de nem ez, hanem az, hogy Simon még nem tudja, milyen nagy bűnös, ez az asszony pedig már megtudta, sőt meg is vallotta, sőt feloldozást is kapott rá. Simon életveszélyes állapotban van, mert ha a maga önigazságában megkeményedik, úgy fog elkárhozni. Ez az asszony már él. Új életet kapott Jézustól, és éppen ezért ilyen kimondhatatlanul hálás — majd látjuk, hogyan fejezi ezt ki.

Az egyik gyülekezetben, ahol szolgáltam, két asszony egyszerre ment el egy szűrővizsgálatra. Mindkettőjüknél ugyanazt a bajt találta az orvos. Kétségbeestek, de vigasztalta őket: egyelőre még nincs baj, de minél előbb műtetre van szükség. Az egyikük a megadott időpontra megjelent, megoperálták, ma is él. A másik nem ment el a műtetre. Üzentek neki, akkor sem ment el. Akkor jelentkezett, amikor már jártányi ereje is alig volt. Utána nem sokkal meghalt. Kérdezték az utolsó beszélgetésen: miért tette ezt? Szégyenkezve elmondta, hogy elképzelhetetlennek tartotta, hogy a műtét során pucérra vetkőzve feküdjön az előtt az orvos előtt, akit ő, mint tanárno tanított, és aki előtt neki olyan nagy tekintélye volt.

Isten előtt nekünk pucérra kell vetkőznünk lelkileg. Aki ezt nem akarja, azt elviszi a betegség. Így olvassuk: a bűn zsoldja halál. De Isten nem azért akarja, hogy pucérra vetkőzzünk lelkileg, hogy megszégyenítsen, kipellengérezzen, hanem azért, hogy meggyógyítson. Erre hív minket ma este is.

Simon farizeus meg volt győződve arról, hogy ő Isten előtt igaz ember. Ez az asszony már meg volt győződve arról, hogy ő mindenestől bűnös, de van a számára bocsánat, megoldás.

A Biblia azt mondja, hogy eredetileg teljesen azonos esélyekkel indultak, hiszen a Római levél 3. részében azt olvassuk, hogy nincs senki, aki Isten előtt igaz lenne. Mindnyájan vétkeztek, mindnyájan szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül. Nincs különbség, nincs kivétel.

Mit tudunk meg Simonról? Így kezdődik a történetünk: „Egy farizeus arra kérte Jézust, hogy egyék vele. Jézus bement a házába, és asztalhoz telepedett.” Nem tudjuk, miért hívta meg Jézust, hiszen ők elvi ellenfelek voltak. A farizeusok mindenben az ellenkezőjét vallották annak, amit Jézus tanított, sőt később ellenségeivé is váltak. Jézus mégis első hívásra megy. Neki nincsenek előítéletei, nem ismeri a személyválogatást, ahova meghívják, oda elmegy. Ő nem fél attól, hogy a szennyesektől piszkos lesz. Az Ő tisztasága sugárzik ki mindenütt, és a szennyesek tisztulnak meg az Ő közelében.

Jézus tehát elment, ez a farizeus viszont kezdettől fogva roppant tartózkodóan és kritikusan viselkedett vele szemben. Az elemi tisztelet jeleit sem mutatta. Mi már tudjuk több más bibliai történetből, hogy a keleti vendégszeretethez hozzátartozott, hogy a mezítláb, vagy mezítlábas szandálban gyalog érkező vendégeknek először is a lábmosás lehetőségét kínálták fel. Ha nagyon tisztelt vendég volt, még meg is mosták a lábát. Azután, ha nagyon tisztelték, akkor egy csepp illatos olajat a szakállára vagy a fejére csöppentettek. Attól kellemes illat lett a helyiségben. Ha még inkább tisztelték, akkor a házigazda az illető szakállát vagy homlokát megcsókolta. — Ez itt mind elmarad.

Jézus nem várta ezt, neki soha nincsenek elvárásai. Nem hiányolja, csak akkor említi, amikor összehasonlítja Simon farizeust az ő érdekében az asszony magatartásával. Akkor mondja neki azt: „Látod ezt az asszonyt? Bejöttem a házába, vizet a lábamra nem adott, ő a könnyeivel öntözi a lábamat. Nem csókoltál meg, ő pedig nem szűnik meg csókolni a lábamat. Te nem kentél meg olajjal a fejemet, ő pedig kenettel keni meg a lábamat.”

Simon farizeus azt figyelte, mi az a kötelező minimum, amit neki adnia kell Jézusnak. Egy picivel sem többet. — Meghívta, ott van a terített asztal, jó étvágyat kívánok, fogyassza el, részéről ezzel be van fejezve. Ott ülnek, illetve könyökölnek — az alacsony asztal tengelyére merőlegesen helyezkedtek el a vendégek, a földre fekve,

bal könyökre támaszkodva, jobb kezükkel ettek – egymással szemben, de egy világ választja el őket. Hallgatja Simon Jézust, de szinte semmit nem hall meg abból, ami elhangzik. Leperegnek róla Jézus szavai. Lelkileg olyan száraz marad, mint a kavics belseje a patakban. Befogadni nem akar semmit abból, amit Jézus mond. Érintetlen marad Jézus közvetlen közelében is. A maga igaza, mint egy fal emelkedik Jézus és közöttük, és ettől az öngazságától nem találkozik Jézussal. Alkalmi együttlét ez, de nem jön létre közösség. Ez nem nevezhető találkozásnak.

Sok ilyen embert ismerek, akik azt mondják még a sok tennivalójuk között is, hogy akkor elmegyek, meghallgatok egy papot. Nem Jézussal akar találkozni. Vagy meghallgatok egy prédikációt vagy szentbeszédet. Ne múljék el az ünnep úgy, hogy nem voltunk templomban. – De valami hiányzik mindegyikből. Nem azt keresem, hogy hol találkozhatom újra az én Urammal, hogy tanácsoljon, vezessen, segítsen, tisztítson engem, leplezzen le, és oldozzon fel. – Nem. Szó sincs Jézusról. Ez egy alkalmi együttlét csupán.

Hol van ettől az, amikor valakinek a szíve már Jézusé, és alig várja, hogy legyen egy pár perc csend, amikor figyelhet az ígére, amikor kiöntheti a szívét neki. Vagy munka közben, meg a legnagyobb hangzavarban is tud vele néhány szót váltani, és ez a vele való folyamatos, állandó kapcsolat élteni, ad neki fizikai, lelki erőt, ha kell szelídséget, ha kell, könnyebbé teszi, hogy megbocsásson másoknak. Állandóan árad bele valami mennyei, és ez árad rajta keresztül másokba. – Ez csak alkalmi együttlét. Ő nem akar Jézustól kapni semmit, és nem akar adni neki sem többet, mint ami a kötelező minimum. A szíve kimarad ebből a találkozásból.

Nem véletlenül mondja ám azt Isten: „Adjad, fiam, a te szívedet nekem. A te szemeid az én utaimat megőrizték.” Életváltás csak ott következik be, amikor valaki a szívét adja oda az Úr Jézusnak, és létrejön ez a folyamatos, állandó kapcsolat.

Mi jellemezte ezt az asszonyt? A nevét nem tudjuk, és jó lenne, ha távol tartanánk magunktól azokat a szennyes gondolatokat, amikkel újfajta, irodalomnak nem nevezhető irományok próbálják Jézust is beszennyezni, hogy itt férfi-nő kapcsolat-ról van szó, és próbálnak valami erotikát belevinni ebbe a szent és tiszta találkozás-ba. Itt nem egy férfi és egy nő találkozik, itt az Isten és az ember. A szent Isten és a bűnös ember. A feloldozó, irgalmas, megbocsátó Isten, és a bűneibe reménytelenül belesüllyedt ember találkozik.

Ott van tehát a díszes társaság, amikor bejön ez az asszony. Mit keres ez itt? – ez volt a házigazda első gondolata. (A másik evangélium le is írja, miket gondol közben, amiket Jézus persze pontosan tud.) Mit keres ez itt? Nem tudják, hogy ez az asszony nem keres, mert ő már talált. Sőt, őt már megtalálta az Isten kegyelme. Ő már találkozott korábban Jézussal, és átélte a Szent közelében a maga elveszett, nyomorult, bűnös voltát, és átélte az irgalomnak, a bűnbocsátnak a csodálatos felszabadító erejét. Éppen az ezért való háláját szeretné valahogy kifejezni. Hogy? Mondja azt: köszönöm szépen? Nem, ő ennél többet szeretne mondani. Mit? Nem is tud mit mondani. Ő szeretne valamit adni. Mit adjon? És akkor kiderül: odaadja mindenét.

Nekünk talán új ez, de van még két bibliai történet, ami ezt megerősíti: Abban a korban is törekedtek az emberek arra, amire ma is sok szülő és nagyszülő törekszik, hogy félretesznek egy kis pénzt a temetésemre, ne a gyerekeknek meg unokáknak a gondja legyen majd akkor, ha megáll a szívem. Abban a korban pedig egy kis illetos kenőcsöt gyűjtögetett, kuporgatott össze még a legszegényebb ember is. Nem balzsamot használtak ők, hanem a kellemetlen szagot próbálták enyhíteni frissen a

temetés után azzal, hogy ilyen illatos kenőcsökkel bekenték a holttestet. — Az asszonyok is ezt akarták Jézussal húsvét reggelén, csak Jézus megelőzte őket és feláradt, és az utcán találkozott vele. Nem volt szükség kenőcsre.

Egy ilyen kis mennyiségű, de drága kenőcsöt illet összegegyűjteni, amit egy alabástrom edénykében mindenki eltett, aztán ha szükség van rá, majd előveszik. Ez volt az ő kis vagyongója, ez volt neki mindene. És ő olyan hálás Jézusnak a bocsánatért, azért, hogy emberszámba vette, hogy embert csinált belőle, hogy teljes feloldozást kaphatott, hogy tisztába tette a múltját, hogy egy új perspektíva, távlat nyílt ki előtte, amit szavakkal nem lehet megköszönni, de szeretné mindenét odaadni hálából, amije van. Itt ez történik, amikor odaguggol a lábához és ezzel a kenőccsel megkeni.

Nem tudom, hogy ki ismeri a bűnbocsánatot nyert bűnösnek ezt a kifejezhetetlen háláját. Ezt a túláradó örömet, amikor az ember szinte nem tudja abbahagyni az éneklést. Emlékszem, amikor Isten engem megszabadított a bűneimből meg sokféle kötelékből: Szinte nem tudtam abbahagyni azt a gyönyörű éneket, amit azon a csendeshéten tanultunk: Nyomorult bűnöst kivontál a mélyből, Hajnalra hívtál csillagtalan éjből...

Ezt a hálát látjuk itt, és ez az, ami teljesen ismeretlen az ilyen nyomorult Simonoknak, akik csak spekulálni tudnak, hogy mit keres ez itt, meg ha Jézus próféta lenne, tudná, hogy ez parázna, és ha hozzáér, akkor Ő is kultikusan tisztátalan lesz. Akkor nem is próféta ez a Jézus. Mindenki felett ítélkeznek, miközben a saját bűneiből nem lát semmit és abban fog elpusztulni, hacsak el nem jut a bűnbánatra.

Ez az asszony már eljutott. Jézus elsegítette és két kézzel kapott a bűnbocsánat után, szorítja, el nem engedi, és kimondhatatlanul hálás ezért Jézusnak.

Nem tudom, ismerős-e ez nekünk? Isten erre hív mindenkit, és ez nagyon nagy ajándék, amikor valaki már nemcsak hallgatja Jézusnak a szavát, mint ők itt, hanem miközben hallgatja, elkezd fájni a bűne, és meg tudja nevezni a bűneit, és meg is nevezi. Már nem magyaráz, nem mentegetőzik, nem másokra mutogat, hanem néven nevezi, és szabadulni akar tőle. Amikor valaki szívből megutálja magát, mint Péter nagypéntek hajnalán. Amikor már egy kemény férfi sem tehet mást, mint Péter nagypéntek hajnalán, csak azt, hogy keserves sírásra fakad: Nem tudtam, hogy ekkora sötétség van a szívemben. Nem gondoltam, hogy képes vagyok erre. Van-e ebből szabadulás? És amikor meghallja, hogy van, és kiderül, hogy miután ő megfelelően utálja magát, Jézus nem utálja, mert pont az ilyenekért jött, hogy az ilyen utálatosak tiszták és szentek legyenek és felszabaduljanak, és békességük legyen, hogy másként tudják folytatni az életet. Amikor ez eljut valakinek nemcsak az eszéig, mert ezt már hallotta sokszor, hanem a szívéig, és átjárja az egész egzisztenciáját, akkor fakad fel ez a hála a szívben. És ez a hála nem fogy el egy életen át.

Én ma még hálásabb vagyok Isten szabadításáért, mint azon a napon, amikor először hittel komolyan tudtam azt venni. Ez a hála a forrása az ilyen újjáteremtett ember minden cselekedetének. Attól kezdve ő nem azért cselekszik jól, hogy Isten előtt jó pontokat szerezzen, hanem azért, *mert mindent megkapott Istentől*. Nem azt akarja meghálálni, mert azt nem lehet, de a háláját ki akarja fejezni, és ezért változik meg az ilyen embereknek a többiekhez való kapcsolata is. Minden megváltozik, mert ő maga változott meg.

Ezt élte át ez az asszony. Amikor valaki a saját vallomásaként tudja elmondani azt, amit itt énekeltünk: „Jaj, bűneimmel vertelek keresztre. Amit te szenvedsz, Jézus, én okoztam, fejedre hoztam.” És ez nem dogma, hanem személyes tapasztalat,

KÉTFÉLE LELKÜLET

és folytatódik a boldog hálaadással is, hogy mivel Isten az én büntetésemet rajtad hajtotta végre, Úr Jézus, énrajtam még egyszer már nem hajtja végre. Szabad vagyok, szabad. Ezt nem győzi az ember elégszer megköszönni Istennek. Sokszor ez nem szavakba öltözik, hanem tettekben mutatkozik meg, mint ahogy ennél az asszonynál is.

Ez egészen más lelkiület, mint az, amikor valaki elegánsan bejön egy templomba, és ugyanolyan lelkiülettel távozik. Semmi nem történt, csak az ítélete lesz súlyosabb, mert azt mondja Jézus: „én nem kárhoztatok senkit, a beszédek kárhoztatnak titeket, amiket mondtam nektek, és nem vettetek komolyan.”

Ezért mond itt Jézus — micsoda szeretet és gyöngédség! — még egy külön kis prédikációt Simonnak. Egy példázatot. A hitelező az egyiknek ötszáz dénárt, a másiknak ötvenet adott, egyik sem tudott fizetni — micsoda bölcsesség van ebben, hogy Simon, te sem tudsz fizetni, meg ez az asszony sem tud fizetni — elengedte nekik. Melyik fogja jobban szeretni? Simon óvatos. Azt mondja: úgy gondolom, hogy az, akinek többet engedett el. Így van — mondja Jézus. Akinek sok bűne bocsáttatott meg, az nagyon szeret. Akinek kevesebb, az kevésbé. És akinek semmi? Aki azt gondolja, hogy nincs neki mit megbocsátani? Az meg egyáltalán nem szeret.

Simon egész viselkedéséből a szeretetnek semmilyen formája nem mutatkozik. Nem ismeri még a Jézus iránti szeretetet, mert nem fogadott el tőle még semmit. Ha eljutna oda: Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek, és átélné a bűnbocsánat felszabadító erejét, akkor megjelenne az ő szívében is ez a szeretet.

Nem ez hiányzik még némelyikünk életéből? És akkor egészen más lelkiülettel folyna tovább az életünk. Olyan sokan vannak, akik sok mindent tudnak már Jézusról, és mégsem ismerik Őt. Mert megismerni csak az együttélés folyamán lehet. Alkalmi összefutások, találkozások során nem. Lakva ismerni meg egymást — ez erre is vonatkozik. Amikor az Úr Jézus az ajtón kopogtat, az ajtó kitarul, és Ő ott elfoglalja az egyedül Őt megillető helyet, akkor kezdi megismerni az ember Őt. Enélkül szeretni sem tudja. Enélkül úgy van minden ember Jézussal, mint Petőfi a Kárpátokkal: „Tán csodállak, ámde nem szeretlek.”

És ilyen volt ez a Simon farizeus is. Ennek a bűnbocsánatot nyert asszonynak a szíve meg tele volt már Jézus iránti szeretettel.

Mindannyiunk életében eljön egy nap, amikor semmi másnak nem lesz jelentősége, csak annak, hogy milyen kapcsolatban vagyunk Jézussal. Mi közünk nekünk Őhöz. Ismerjük-e Őt, és Ő is minket, és az Ő példázata szerint akkor bemehetünk a menyegzőjére, vagy hiába zörgetünk, azt mondja: távoztok tőlem, nem ismerlek titeket. És ez itt dől el.

Vajon melyik képhez hasonlít a mi mostani lelkiállapotunk? Ez az elegáns részvétlenség jellemez-e minket, ami Simon farizeust, meg az ő mai társait, vagy pedig ez az önfelelt részvétel Jézusnak az életében és szolgálatában, ami az asszonyt jellemezte? Ilyen intézményes, hivatalos, alkalmi kapcsolatunk van-e Jézussal, mint Simonnak, vagy pedig bensőséges, meghitt, személyes szeretetkapcsolat, amit betölt, körülvesz, színez a hála. Ez a kimért udvariasság jellemzi-e a mi lelki életünket, valóságos életünket, ami Simont, vagy pedig ez a hála? Alkalmi összefutás, vagy folyamatos együttélés-e az életünk? Vajon nem bástyázzuk-e körül mi is magunkat így, mint ő: Szinte félti, védi magát Jézustól, vagy pedig az jellemez, ami ennek az asszonynak a magatartását, aki mindenét oda akarta adni, aki egészen kiszolgáltatta magát Jézusnak?

Simon arra figyelt, hogy mit tarthat meg, amit nem kell odaadni Jézusnak, ez az asszony meg azon gondolkozott, hogy mit adhatna még azon túl, amit már eddig is odaadott. Amikor valaki erre az utóbbira eljut, azt mondja: itt van az egész életem, Uram. A tied mindenem. A tied vagyok én is. Azt tégy velem, amit akarsz, oda küldj, ahol használni akarsz. Azzal ajándékozz meg, amivel akarsz. Azt vedd el tőlem, amit vagy akit akarsz. Mindenestől rád bízom magamat. — Ezt hívják keresztyénségnek, Krisztus-követésnek. Ami ennél kevesebb, az lehet kedves keresgélés, lehet buzgó vallásoskodás, lehet jó emberség, de nem vezet az üdvösségbe. Oda csak Jézussal együtt lehet belépni. Ővele meg itt lehet és kell, hogy összeforrjon az életünk.

Félig, vagy egészen tartozunk mi hozzá? Mert úgy félig-meddig ez a Simon is kereste vele a kapcsolatot. Ő hívta meg, megvendégelte, gondoskodott megfelelő társaságról, amikor Jézus megszólította, hajlandó volt szóba állni vele. Nem mutatkozik itt ellenségesnek. De ezt a teljes odaadást, amit az asszony magatartása sugallt, ezt ő nem ismerte.

Sajnos itt a gyülekezetben is sokakat ismertem, akik úgy vágyakoztak az Úr Jézus után, ismerve egy-egy hiteles hívő ember életét, szerették volna ők is azt a békeséget, azt az erőt, azt a tartást, amit láttak, de állandóan azután érdeklődtek, hogy mi fér bele még a keresztyénségbe? Mindig valami minimumot kerestek: „Ennyit azért csak megengedhetek magamnak.” Ilyenkor én nyugodtan mondtam: ennél többet is. Mindent megengedhetsz magadnak, ezzel elárultad, hogy te vagy a magad ura. Legalábbis azt gondold, te engedsz meg magadnak. Mindent lehet, ha nem az a kérdésed: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem. Amikor ezt kérdezi valaki, ott kezdődnek a csodák.

A napokban is beszélgettem valakivel, aki nagyon szenved már a bűnei, főleg azoknak a következményei miatt, és nagyon vágyakozik arra a szabadságra — ő mondta ki —, amit az Úr Jézus tud adni a benne hívőknek. Bátorítottam, hogy akkor lépünk rá a szabadulás útjára. Az első lépés a bűnvallás. Kimondom Istennek azt, ami fáj. Nagy csend. — Talán majd legközelebb. Isten áldjon meg, viszontlátásra. Nem lehet segíteni, amíg valaki nem látja, hogy mitől szabadulhat meg, addig rab marad.

A Példabeszédek könyvében a 28,3 szerint: amíg valaki takargatja a bűneit, nem lesz jó dolga. Amikor megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer. Ez az asszony ezt tette. Jézus ezt tette vele. Simon pedig ebből maradt ki.

Milyen kapcsolatban vagyunk mi Jézussal? Ilyen szenttelen szemlélői vagyunk-e, mint Simon farizeus, vagy pedig szenvedélyes szolgálói, mint ez az asszony? Mi jelöljük ki az Ő helyét az életünkben, mint ahogy Simon: parancsoljon helyet foglalni, vagy pedig elfoglaljuk már a magunk helyét az Ő lábánál, mint ez az asszony, és azt kérjük, Ő jelölje ki a helyét mindennek az életünkben? És árad-e belőlünk ez a hála?

Olyan szép vonása ennek az asszonynak az is, hogy nem szégyellte Jézust. Nem szégyellte, hogy megalázza magát. Azt mondják, ha egy akkori asszony a nyilvánosság előtt kibontotta a haját, az a legnagyobb megalázkodás volt. Itt pedig azt olvastuk, hogy amikor a könnyei Jézus lábára potyogtak, kibontja a haját, és azzal törli meg. Nem számít, milyen mélyen kell megaláznom magamat, nem érdekel, mit szólnak hozzá, mit sügnak össze a szomszédok a hátam mögött. Őt az egész vendégségből csak Jézus érdekli. Ő lett az életének az Ura, mert tőle kapta meg az életet.

Befejezésül: aki ezt az ajándékot megkapja és elfogadja Jézustól, annak lesz mit továbbadnia másoknak. Mert ez soha nem reked meg azoknál, akik átélik a szabadságnak, a bűnbocsánatnak ezt az élményét, és fölfakad a hála forrása a szívükben.

KÉTFÉLE LELKÜLET

Nemcsak a szabadító Megváltónak hálásak, hanem mivel neki hálásak, elkezdnek szolgálni másoknak.

Egy másik ilyen rossz hírű asszony a szép példa erre: amikor a samáriai asszony átéli Jézusnak ugyanezt a tiszta, megbocsátó, szabadító szeretetét, mondás nélkül menni kezd a falubeliekhez, és hívja őket Jézushoz. Szinte átárad rajta az a szeretet és megbocsátás, amit ő kapott Jézustól. Pedig ő azért ment déli tizenkettőkor a kútra, hogy ne kelljen találkoznia senkivel, mert annyi rosszat, annyi bántó megjegyzést kellett hallania az öt tönkrement házasságáról, meg minden egyébről. És egyszerre felszabadul, nem érdekli, hogy ki mit mond, ami rajtam segített, arra van szükségük nekik is. Megy és hívja őket. Elindul Samáriában egy ébredés. Jézus néhány napig ott evangelizál. És olyan szép az a mondat, amit a végén mondanak azok, akiknek korábban megvolt a véleményük erről az asszonyról: Most már nem is a te szavadnak hiszünk, mert magunk láttuk és hallottuk, hogy ez a világ üdvözítője, a Krisztus. És sokan hitre jutnak. Egy egyszerű, bűnös asszony csendes bizonyágtétele nyomán. Mert aki ezt a kincset megkapta, annak van mit továbbadnia, és az kész lesz továbbadni.

Milyen lelki ajándékot adtunk mi tovább másoknak az utóbbi napokban, vagy akár a mai napon? Ismerős-e ez nekünk, hogy átárad rajtunk ez az áldás? A János 4,14-ben Jézus maga mondja ennek az asszonynak: Aki abból a vízből iszik, amit én adok neki, egyrészt soha többé meg nem szomjazik, az életszomját oltja egy örökkévalóságra, másrészt az a víz, amit én adok neki, örök életre buzgó víznek forrása lesz benne. — Azt jelenti: átfolyik rajta. Kielégíti őt, és lesz mit adnia másoknak. Nem magából préseli ki, átfolyik rajta. Mert ő már kapcsolatba került a forrással.

Engedjük, hogy Isten formáljon minket, és jussunk el oda, hogy a mi Urunk újra és újra mondhassa ezt nekünk: a te hited megtartott téged, menj el békességgel.

Imádkozzunk!

Megváltó Urunk, Jézus Krisztus, hálásan köszönjük, hogy te ma sem vagy személyválogató, és nincsenek előítéleteid.

Köszönöm, Uram, hogy oly sokszor eszembe juttatod nekem is, hogy te, aki nem áttallottad, hogy egy büdös birkaistállóban lásd meg a napvilágot, nem félted magadat a mi istálló-életünktől sem, és templommá tudod formálni azt.

Könyörülj rajtunk, és engedd, hogy ezt a csodát minél többen átélhessük: Milyen az, amikor a te közeledben, a te világosságodnál kiderül, hogy mennyi sötétség van bennünk. Milyen az, amikor megutáljuk a sötétséget, és vágyakozunk a világosság után. Milyen az, amikor valóra válik a te ígéreted a mi egyszerű, nyomorult életünkben, hogy aki téged követ, nem jár többé sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.

Köszönjük, hogy te tudod, hogy ezen kívül milyen sok egyéb gondunk is van. Talán szerettünk volna valami másról hallani itt most. De köszönjük, hogy a te beszéded lélek és élet, és örök életnek beszéde van tenálad. Szeretnénk ezt hittel befogadni. Kérünk, hogy a te igéd legyen a mi életünket újjáteremtő, megtisztító, egészen átfórmáló erővé.

Segíts ezért ebben a csendben is könyörögni és hálád adni.

Ámen.